

Второ съобщение
Да свършим пътя

Пасажи от Писанията: 2 Тим. 4:76; Деян. 20:24; 1 Кор. 9:24-26; Евр. 12:1-2а

I. „Пътя свърших“—2 Тим. 4:76:

- А. Павел започна да тича в небесното състезание, след като беше завладян от Господа, и продължаваше да тича (1 Кор. 9:24-26; Фил. 3:12-14), за да го завърши (Деян. 20:24).
- Б. Сега, накрая, той можеше тържествено да заяви: „Пътя свърших“ (2 Тим. 4:76); затова той ще получи награда от Господа — венеца на правдата (8-ми стих).

II. Подобаваният християнски живот е свързан с тичане в пътя, с тичане в състезанието, за извършване на Божията икономика съгласно Божията вечна цел—1 Кор. 9:24; Еф. 1:11; 3:11:

- А. Трябва да издирим пътуването, което Господ е отредил за нас, и вярно да вървим в него, плащайки всяка цена, за да можем от все сърце да продължим да пътуваме, докато не достигнем края—2 тим. 4:76.
- Б. Пътуването, което Господ е отредил за нас, е състезанието, в което всички ние тичаме—Евр. 12:1.
- В. Трябва да „тичаме с издръжливост в поставеното пред нас поприще“—1-ви стих:
 - 1. Подобно на апостол Павел, всички християни трябва да тичат в състезанието, за да спечелят наградата, не спасението в обикновения смисъл на думата, а наградата в специалния смисъл на думата—10:35; 1 Кор. 3:14-15; 9:26-27; Фил. 3:13-14.
 - 2. Трябва да тичаме в състезанието с издръжливост, да понасяме противопоставянето с издръжливост—Евр. 12:2-3.
- Г. Ние тичаме в християнското поприще, „като гледаме на Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра“—стих 2а:
 - 1. Исус е Начинателят на вярата, Авторът, Откривателят, източникът и причината на вярата—2-ри стих:
 - а. Вярата на вярващите всъщност не е тяхна собствена вяра, а е Христос, Който е влязъл в тях, за да бъде тяхна вяра—Римл. 3:22; Гал. 2:16.
 - б. Нашето вярване е нашата признателност и оценяване на Христос като реакция на Неговото привличане—Римл. 10:17.
 - в. Трябва да гледаме на Исус с нераздвоено внимание, отвръщайки погледа си от всички други предмети—Евр. 12:1-2а; Пес. 1:4; Пс. 27:4.
 - г. Когато гледаме на Исус, Той, като животворящият Дух (1 Кор. 15:45б), ни изпълва със Себе Си, със Своя вярващ елемент.
 - 2. Вярата е овеществяваща способност, способността, с която овеществяваме, придаваме същност на невидимите неща, за които се надяваме—Евр. 11:1:
 - а. Трябва да упражняваме духа си на вяра, слятия си дух, за да вярваме и да говорим нещата, които сме преживели от Господа—2 Кор. 4:13.
 - б. Вярата е в нашия дух, който е слят със Святия Дух—1 Кор. 6:17.
 - 3. Ние не обръщаме внимание, не гледаме на видимите неща, а на невидимите неща; защото видимите неща са временни, а невидимите неща са вечни—2 Кор. 4:18:

- а. Християнският живот е живот на невидими неща—Римл. 8:24-25; Евр. 11:27; 1 Петр. 1:8; Гал. 6:10.
 - б. Упадъкът на църквата е упадък от невидимите неща към видимите неща; Господното възстановяване се заключава във възстановяването на Неговата църква от видимите неща към невидимите неща—Йн. 20:25; 2 Кор. 5:7; Римл. 8:24-25; 1 Петр. 1:8.
4. Исус е Усъвършителят на вярата, Завършителят на вярата—Евр. 12:2:
- а. Бидейки Завършителят на вярата, Господ Исус постоянно влива Себе Си в нас като вярващия елемент и способност.
 - б. Когато гледаме на Него, Той ни служи с небето, с живот и със сила, и влива и ни изпълва с всичко, което Той представлява, за да можем да тичаме в небесното състезание и да живеем небесен живот на земята—2 Кор. 3:18.
 - в. Ако постоянно гледаме на Него, Той ще завърши и ще усъвършенства вярата, от която се нуждаем, за да тичаме в небесното състезание—Евр. 12:1-2а.
- Д. Трябва да се чувстваме насърчени и предупредени от праобраза на израилтяните, чието пътуване към добрата земя типизира християнското състезание към добрата земя, всесъдържащия Христос—1 Кор. 10:1-13:
- 1. Ние сме изкупени чрез Христос, избавени от робството на Сатана и въведени в откровението на Божията икономика.
 - 2. Въпреки това мнозина не достигат целта на Божието призвание, тоест не завладяват нашата добра земя, Христос, и не се наслаждават на Неговото богатство за Божието царство, благодарение на което можем да бъдем Негово изражение в сегашния век и можем да участваме в най-пълното наслаждение на Христос в епохата на царството—Фил. 3:12-14; Мт. 25:21, 23.
- Е. Последната част от пътуването, което Бог е отредил за всеки един от нас, е най-трудната част на пътуването—вж. Мк. 6:45-51:
- 1. Едно от важните неща в християнския живот е издирването на пътуването, което Господ е отредил, и вярното ходене в него.
 - 2. Може да сме възхитени от това, че се намираме на правилното поприще, но начинът, по който тичаме и по който ще го завършим, си остава под въпрос.
- Ж. В никакъв случай не бива да отслабваме и да изнемоощяваме в душата си (Евр. 12:3); напротив, трябва да тичаме в състезанието докрай:
- 1. Да отслабваме, означава да нямаме сила в душата; всичко ни се струва напразно.
 - 2. Тези, които падат и отново се изправят, са най-добрите състезатели: „Не злорадствай заради мене, неприятелко моя; / ако падна, ще стана; / ако седна в тъмнина, / Господ ще ми бъде светлина“—Мих. 7:8.
 - 3. Не бива да се предаваме, да отслабваме или да изнемоощяваме в душата си, а трябва да гледаме на Исус и да тичаме в простиращото се пред нас поприще—Евр. 12:2а.